

Klaverblad

Floris Kleijne

Klaverblad

Een persoonlijke tragedie. Een zakelijk schandaal.
Een vijand die tot alles in staat is.

ISBN 978-90-225-9122-2
ISBN 978-94-023-1537-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6353-5 (audio)
NUR 305

Omslagontwerp: Bürosüd
Omslagbeeld: Jessica Jenney / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Floris Kleijne en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Maarten Boers Literary Agency

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jaap, die er altijd in heeft geloofd.

Proloog

Zorah zit televisie te kijken als Mama binnenkomt. *Wickie de Viking*, een beetje spannend en een beetje grappig. Net was er nog lawaai in het huis, gestommel en geschreeuw, waardoor ze Wickie niet goed kon verstaan. Nu is het stil. Mama doet de deur dicht en duwt het kastje van Oma ertegenaan.

Mama heeft bloed. Haar arm is helemaal stuk.

‘Mama!’ Zorah rent naar haar toe. Mama gaat op haar knieën zitten en trekt Zorah tegen zich aan met de arm die niet stuk is.

Zorah probeert haar te knuffelen, maar Mama grijpt haar arm stevig vast en sleept haar naar de bank. Ze trekt de grote sprietenplant uit de weg en duwt haar naar het rooster waar de warme lucht uit komt, waar ze nooit mag spelen, tussen de bank en het raam en de planten. Mama kijkt haar heel streng aan, zoals wanneer ze heel goed moest luisteren.

Mama’s gezicht is wit.

‘Liefje,’ zegt ze, heel zachtjes, zo zachtjes dat het fluisteren heet. ‘Liefje...’ Ze doet haar ogen even stijf dicht. ‘Nu moet je héél goed verstoppertje spelen. Je moet hier stil blijven zitten en helemaal niks zeggen.’

Er is een hele harde *bonk* tegen de deur. Zorah schrikt, en Mama schrikt ook, en dan moet Zorah huilen. Ze klemt zich nog harder tegen Mama aan en er is weer een *bonk*.

‘Heel... heel goed verstoppertje doen, liefje,’ zegt Mama en ze wil haar loslaten.

‘Beer!’ zegt ze zonder Mama los te laten. Mama staat op en pakt Beer

van de bank. *Bonk*, klinkt het weer. Ze ziet dat de deur stuk is, met hele grote splinters eruit. Mama geeft Beer aan haar en ze klemt Beer stevig tegen zich aan.

Mama zet haar op de grond en pakt haar schouders beet. ‘Liefje, kun je heel stil zijn? Als je helemaal geen geluid maakt... gaan we morgen naar Euro Disney!’

‘Mag ik dan wel bij Mickey op schoot, Mama?’ Want dat mocht vorige keer niet, weet ze nog.

‘Ja,’ zegt Mama, ‘dan mag je alles wat je wil. Nu verstoppert en helemaal geen geluid maken.’

Bonk, gaat het weer, en er is gekraak, heel hard. Mama staat op en even later staat de grote plant er weer en heeft ze een piepklein verstoppingetje tussen de planten en de bank en het raam.

Mama loopt terug naar de deur. Het bonken gaat door, steeds sneller en harder, maar Zorah blijft doodstil zitten, want dan mag ze morgen bij Mickey op schoot. Er is een hele harde *kraak*, en dan nog een *bonk*, en ze kijkt onder de bank door en daar ligt het kastje van Oma, op zijn kant. En daarnaast staan de voeten van Mama, en daarnaast...

Bijna zegt ze ‘Papa’, maar ze is net op tijd stil. De voeten van Mama gaan achteruit en de schoenen van Papa gaan vooruit. Dan is er nog een *bonk*, zachter dit keer, en dan verdwijnen Mama’s voeten en valt ze met een harde *plof* op de bank. De schoenen van Papa komen dichterbij en dan is er weer een zachte *bonk*, aan de andere kant van... van de rug-leuning, heeft ze net geleerd.

En dan nog een.

En nog een.

Ze klemt Beer met twee handen dicht tegen zich aan. Ze kijkt Beer aan, en Beer kijkt terug. Beer heeft zijn ogen opengesperd, en zij ook. Beer kijkt bang, heel bang. Beer beeft.

Ze drukt zich dicht tegen de bank aan. Tegen de rug-leuning. Ze probeert geen geluid te maken, maar aan de andere kant van de rugleuning is Mama, en Mama huilt. Telkens klinkt het bonken, en schudt de bank, en elke keer moet ze op haar lippen bijten om niet te gillen.

Haar schouder wordt nat waar hij tegen de bank, tegen de rugleuning duwt. Ze tilt haar hoofd voorzichtig op en kijkt naar de natte plek.

De witte bank – crème, zegt Mama altijd, niet wit – is rood waar haar schouder ertegenaan duwt. Het rood komt van bovenaan de rugleuning, het loopt in lange dunne strepen naar beneden.

Het gebonk is opgehouden en ze kijkt stilletjes weer onder de bank. De vloer is nat. De schoenen van Papa draaien om en gaan naar de deur, spattend alsof ze door regenplassen lopen.

Maar de spatten zijn rood.

Bijna gilt ze toch nog als Papa iets in de plassen laat vallen met een laatste, harde *bonk*, en dan is Papa weg. Even snapt ze niet wat daar ligt, maar dan herkent ze het.

‘Niet aankomen,’ fluistert ze tegen Beer, heel stil, zonder geluid te maken, alleen met haar mond. ‘Dat is van Papa. Daar maakt hij houtjes mee voor in het vuur.’

Beer knikt, al beeft hij nog steeds.

‘En morgen,’ zegt ze, nog steeds zonder geluid, ‘morgen mogen we bij Mickey op schoot.’

DEEL 1

ZORAH

1

Ik kan de deal ruiken. Hij hangt in de lucht van de vergaderruimte: een subtiele mix van het overvloedige testosteron van de alfamannetjes rond de tafel, en zweet – niet het zweet van de kleedkamers van de squashbaan, niet de geur van mijn kleren na een dag in Marrakesh, eerder het unieke aroma van een slaapkamer na goede seks – maar meer nog de ondefinieerbare geur van geld en gretigheid. Het inkoopteam van de klant, een van de grotere ministeries, zit rond de U-vormige vergadertafel die zojuist nog mijn tribune vormde, en eet uit mijn hand. Misschien is deze geur, die me vertelt dat ik op het punt sta mijn miljoenenopdracht binnen te halen, wel vooral de geur van succes.

Ik ken geen heerlijker geur.

Terwijl Mehmet het zakelijke deel van de presentatie voortzet, bekijk ik de gezichten rond de U een voor een.

De twee IT-managers op links, die bij mijn inhoudelijke presentatie nog alert waren en scherpe vragen stelden, lijken bij de contractuele details te zijn afgehaakt: de man roert obsessief in zijn koffie, de vrouw – Antje? – speelt net onder de rand van de tafel Candy Crush op haar smartphone. Het is niet zozeer desinteresse, weet ik: deze twee heb ik met mijn eigen verhaal al overtuigd. Die willen tegen elke voorwaarde met Cloverleaf Consulting Group in zee.

Aan de bodem van de U zit hun beslisser, de topambtenaar van wie het advies doorslaggevend zal zijn voor de staatssecretaris. Zij is in het voortraject al ingepakt met workshops, dure lunches en ijzersterke referentieverhalen. Ze doet echter niets zonder het fiat van haar finan-

ciële consultants, en die twee jonge honden, die haar flankeren, luisteren bijna gebiologeerd naar Mehmuts verhaal en onderbreken hem regelmatig met kritische noten en vragen om verduidelijking. Deze twee zijn misschien wel het gevaarlijkste onderdeel van het inkoopteam: ze prikken precies door de zwakke punten in het voorstel, en dwingen Mehmud behendig tot inhoudelijke en financiële concessies. *Well played*, geef ik ze in gedachten na. Maar Mehmud blijft ruim binnen de afgesproken speelruimte. Zeker op de Zijderoute is ruim voldoende marge ingebouwd om deze wolfjes het gevoel te geven dat ze hun adviesvergoeding hebben terugverdiend.

Rechts van deze spil van het team zit hun controller strak naar me te staren. Er speelt een licht geamuseerde glimlach om zijn mond en prethichtjes twinkelen in zijn ogen. Ik vermoed dat ik precies weet wat er in hem omgaat, en dat heeft weinig te maken met de presentatie. Hij is weliswaar oud – ergens in de tweede helft van de vijftig – maar ik heb dit vaker gezien: hoe ouder mannen worden, des te schaamtelozer hun gestaar en geflirt. Om mijn theorie te testen, wissel ik mijn gekruiste benen en trek ik mijn jurkje weer naar mijn knieën. De man blijft glimlachen, schudt heel minimaal zijn hoofd, en kijkt weer naar de presentatie, inderdaad zonder enig spoor van gêne.

Terwijl Mehmud zijn presentatie afrondt met de afgesproken *call to action*, trilt mijn smartphone in de binnenzak van mijn rode blazer.

Volgens de klok achter in de ruimte is de pauze bijna aangebroken; in de directielounge staat de luxe borrel als het goed is al gereed.

Bijna. Maar nog niet helemaal.

Mijn juniors weten dat ze me absoluut niet mogen storen, ook al heb ik mijn telefoon altijd op trilstand. Mijn manager, Mehmud, zit hier in de vergaderruimte. Mijn vrienden... Ik houd mijn gezicht in de plooi voor het in de grimas trekt die bij die gedachte past. Ik kan niemand bedenken die me midden op de dag zou willen bereiken.

Misschien is ons nieuwste teamlid Steven iets te vroeg. Hij zit aan het eind van zijn proeftijd en is al dagen aan het vissen naar zijn kansen op verlenging. Maar zelfs hij, in al zijn onervaren gretigheid, zou beter moeten weten.

Het is me een raadsel wie het kan zijn.

‘... in de lounge.’ Het gezelschap reageert enthousiast op Mehmuts aankondiging. Pas dan realiseer ik me dat ik al minuten niet heb geluisterd. Terwijl de aanwezigen langs de presentatietafel drommen op weg naar de beloofde hapjes, alsof ze niet twee uur geleden nog hebben geluncht, licht ik nonchalant mijn smartphone uit mijn jasje. Glimlachend naar de langslopende mensen ontgrendel ik routineus het toestel. Een snelle blik op het scherm om mijn duim te sturen, en dan kijk ik weer op. De controller – Marco, herinner ik me – komt breed glimlachend mijn kant op, en houdt het oogcontact vast. Ik beantwoord de glimlach; hij is duidelijk van plan om een praatje te maken. Hij heeft nog een paar meter te gaan; net genoeg tijd voor een snelle blik op het bericht.

Ik kijk naar beneden. Naar het scherm.

Naar de afbeelding op het scherm.

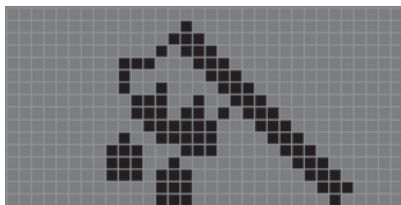
En alles stopt.

De vergaderzaal vervaagt om me heen, een grijswitte, onscherpe brij van irrelevante indrukken. Vaag besef ik dat Marco de controller inmiddels voor me staat, en dat het doffe gonzen dat ik hoor de woorden zijn die hij tegen me zegt. Alle geluid wordt hol, en traag, en afstandelijk. Mijn richtingsgevoel verdampst; de zwaartekracht is nog maar een herinnering. Het enige wat nog bestaat is mijn blik, en de koker waardoor mijn blik kijkt, en het scherm van mijn smartphone aan het andere einde van die koker. Het scherm, dat lijkt te groeien en groeien tot het mijn blikveld vult, de ruimte vult, het universum vult.

Een lange steel. Een platte, wijd uitlopende kop, donker bekleet. Dikke, donkere druppels die van de vlijmscherpe snede lekken.

Een hand raakt mijn arm aan. Wild schud ik hem af. Weer spreekt er iemand tegen me. Ik mompel, stamel. Draai me om.

Vlucht.

Adem in, adem uit.

Handen plat op het wastafelblad.

Hakken uit.

Voeten plat op de natuurstenen tegels.

Aarden.

Kijk in de spiegel. Kijk in je eigen ogen.

Zie de vrouw, niet het meisje.

Adem in, adem uit.

Langzaam kalmeert mijn hartslag. Met een van de opgerolde kleine handdoekjes dep ik het koude zweet van mijn voorhoofd. Ik duw mijn handen onder de kraan, en vorm ze tot een kommetje als het koude water begint te stromen. Proestend dompel ik mijn gezicht onder. Druipend kijk ik weer in de spiegel.

De vrouw, niet het meisje.

De paniek die me nog steeds bij de keel heeft en mijn buik samenknijpt, ligt ook in mijn ogen; wasbeerogen van de uitgelopen mascara.

Adem in, adem uit.

Mijn hart herneemt zijn normale ritme. Mijn keel ontspant, biedt ruimte aan een diepe snik rechtstreeks uit mijn middenrif. Ik voel – zie de tranen opwellen. Ik schud mijn hoofd, zodat het water op mijn gezicht alle kanten op spat.

‘Gaat het?’

Ik heb de deur niet eens gehoord. Via de spiegel zie ik de vrouwelijke IT-manager – Antje? Anja? – aarzelen bij een van de toiletten, vragend naar me kijken.

‘Ja hoor. Allergieën en ijdelheid. Ik zou geen lenzen moeten dragen.’ Ik hoop dat deze vreemde de snik in mijn stem niet hoort. Of dat haar blaas het wint van haar empathie.

Anja/Antje blijft even staan, een zachte blik van compassie op haar gezicht.

‘Ik weet wat je bedoelt,’ zegt ze met een gebaar naar haar eigen ogen. ‘Als je lenzenvloeistof nodig hebt...’

Ik schud mijn hoofd en pers een glimlach op mijn lippen.

‘Sterke presentatie,’ zegt ze, en ze verdwijnt het toilet in, geen seconde te vroeg.

Adem in, adem uit.

Furieus knipper ik de laatste tranen weg. Ik ga niet huilen, niet nu, niet hier. Zeker niet hier. Het kost me een paar minuten om mijn ogen provisorisch te fatsoeneren. Dan ga ik op zoek naar Meta.

Zonder te kloppen val ik Meta's kamer binnen. Ze kijkt op. Haar vertrouwde blik van herkenning slaat direct om in schrik. Zie ik er zo slecht uit? Het is in het toilet misschien gelukt om mijn ogen te fatsoeneren, maar de kleur op mijn wangen heb ik niet terug kunnen brengen. Noch is het me gelukt om mijn gezicht helemaal in de plooi te krijgen. In mijn borst probeert woede de decennia-oude angst te onderdrukken; in mijn achterhoofd duwen de herinneringen tegen de poort van mijn bewustzijn. Als ik eruitzie zoals ik me voel, is het niet vreemd dat Meta schrikt.

'Jij was toch bij die... Wat is er gebeurd?' vraagt ze met een gebaar naar de twee designstoelen voor haar bureau. Als ik de kamer in loop, knikken mijn knieën. Dankbaar zijg ik neer op de rechter stoel.

Ik probeer antwoord te geven, maar de woorden blijven steken in mijn keel.

Adem in, adem uit.

Mijn handen omklemmen de armleuningen terwijl ik Meta's kantoor in me opneem alsof ik het voor het eerst zie. Minimaal gemeubield, in strakke lijnen en monochrome tinten grijs en staal. Geen foto's, geen planten, geen snuisterijen. De paar documenten op Meta's bureau liggen loodrecht; de pennen, de nietmachine en de perforator op haar monitorvoet strak in het gelid. Het effect zou kil en onpersoonlijk kunnen zijn, als het niet zo precies aansloot bij Meta's karakter. Ik ken haar inmiddels zo lang en zo goed dat binnenstappen in haar kamer voelt als onderduiken in haar persoonlijkheid. Al lijken in mijn toestand zelfs haar strak geordende spullen uit balans.

Mijn handen ontspannen hun greep.

'Zorah, wat is er?'

Nog steeds heb ik geen woorden paraat. In plaats daarvan ontgrendel ik mijn smartphone en open de afbeelding. Zonder iets te zeggen schuif ik het toestel over het glazen bureaublad naar haar toe.

Meta steekt haar hand uit om het toestel op te pakken. Ik kan op haar gezicht het precieze moment zien dat de afbeelding tot haar doordringt. Eerst vernauwen haar ogen, dan sperren ze open terwijl haar wenkbrauwen omhoogschieten. Tegelijk verbleken haar wangen, op twee vuurrode blossen na.

Het raakt haar nog meer dan ik had verwacht.

Ze kijkt op en zoekt mijn ogen.

Er ligt ontzetting in de hare.

Meta is een van de weinigen bij Cloverleaf die mijn verleden kent, aan wie ik heb verteld wat er vijftieng jaar geleden is gebeurd. Een kwart eeuw, mijn god. Even voel ik warm, kleverig vocht door mijn kleren dringen; even hoor ik het herhaalde, doffe bonken van een bijl.

De vrouw, niet het meisje.

‘Zorah, ik...’ Ze schudt kort haar hoofd. ‘Wie? Wie heeft dit gestuurd?’ Maar het antwoord is zichtbaar op het schermpje. ‘Anoniem? Ik wist niet eens dat dat kon. Wat een onsmakelijke... Zorah, gaat het wel?’

Ik probeer te glimlachen, maar mijn keel knijpt dicht, en mijn lippen ontsnappen trillend aan mijn wil. Een koude tinteling trekt over mijn armen. De eerste snik kruipt als een dief naar buiten, en dan is er geen houden meer aan.

Bij Meta kan het.

Ze staat op en sluit kalm en discreet alle jaloezieën. Haar kamer verandert van een aquarium in een grot. Teruglopend naar haar bureau legt ze even haar warme, droge hand op mijn schouder en knijpt zacht. Voor haar doen is het een omhelzing. Toch duurt het minuten voor ik de strijd met mijn huilbui win. Ze wacht zwijgend en geduldig.

Van Meta heb ik het verschil geleerd tussen empathie en compassie.

‘Sorry,’ zeg ik, en ik hoor de trilling in mijn stem, voel het wankele evenwicht in mijn keel. Meta wuift mijn excuses weg. Onwillekeurig schieten mijn ogen naar de klok achter haar bureau. Er is nog geen kwartier verstreken. In de directielounge is net de tweede ronde uitgeserveerd.

‘Ik moet terug. Mehmet –’

‘Redt zich wel. Hem kennende heeft hij alles onder controle boven.’

Ik vermoed dat ze gelijk heeft, maar dit is mijn klant. Mijn deal. Mijn buik protesteert krampend tegen het idee dat ik er niet bij ben. Ik schud mijn hoofd en sta op.

En zijg meteen weer neer in de stoel als mijn knieën wiebelig weigeren mijn gewicht te dragen.

‘Ik snap dat je terug wil, Zoor, maar gun jezelf wat tijd. Mehmet geeft je de credits echt wel. Jij moet nu even aan jezelf denken. En realistisch zijn. In jouw staat doe je op dit moment meer kwaad dan goed. Zal ik een taxi voor je regelen?’

‘Nee,’ zeg ik, en in dat antwoord ligt mijn capitulatie. ‘Rijden kan ik nog wel.’

2

‘Het is idioot, en ik weet het...’

Terwijl de A2 zoemend onder me door glijdt, zing ik uit volle borst mee met Frank Boeijen. De geluidsinstallatie van mijn Tesla davert vanaf mijn iPod de tracks van *Wilde bloemen* om me heen. Als ‘Voor niemand bang’ begint, zet ik het lied op repeat. Algauw biggelen er weer tranen over mijn wangen, maar nu is het niet meer louter verdriet.

‘Maar ik maak me zorgen, zorgen om jou...’

In het pleeggezin waar ik woonde toen ik zeven was, werd deze cd eindeloos gedraaid. Het weinige wat ik van de teksten begreep, was niet opbeurend. Zeker het derde nummer, waaruit ik veel te jong al wist wat ‘je gebruikt nog steeds’ betekent. Toch was de cd op de ergste momenten troostrijk. Want onder de mineure toonzetting en de grimmige tekst hoorde ik toen al de liefde en vriendschap waar de zanger over zong; waar ik wanhopig naar

(*verlang*)

verlangde. Als iemand zo veel kon houden van een hopeloos geval, als iemand daar zo prachtig over kon zingen, dan kon het niet anders dan dat zulke vriendschap werkelijk bestond.

Ook voor mij.

Huilend en lachend om mijn eigen melodrama zing ik mee terwijl ik langs het AMC raas en de ring A10 op zoef.

‘Misschien wil jij wel aandacht...’

Misschien wil de afzender wel aandacht. Misschien gaat het niet om mij. Als ik me dat onheilspellende plaatje voor de geest haal, beklem

het direct weer mijn borst, maar voor het eerst kan ik bewust denken over de bron.

‘Een verloren man, zeg nou zelf...’

En als ik de Zeeburgertunnel in schiet, merk ik dat mijn paniek en verdriet zijn weggeëbd. Mijn keel voelt nog beurs en mijn ogen vochtig, maar ik ben kalm. Ik ben er weer. Wie dat sms’je ook heeft verstuurd, het is in elk geval een lafaard.

‘Voor niemand bang...’

Alleen voor jezelf...’

Tegen de tijd dat ik mijn afslag op draai, ben ik vastbesloten het te laten rusten. Het sms’je gooi ik weg. Dat is thuis het eerste wat ik ga doen.

De wieken van D’Admiraal – de krijtmolen verderop langs het kanaal – werpen zwiepende schaduwen door mijn keukenraam. De stand van de zon herinnert me eraan hoe abrupt ik naar huis ben vertrokken. Zal ik Mehmud nog even bellen? Maar nee. Hem kennende is hij ziedend over mijn plotselinge vertrek, wat Meta hem ook heeft gezegd. Die confrontatie wil ik nog niet aan, niet nu mijn knieën pas net zijn gestopt met knikken.

In plaats daarvan draai ik naast de schouw de thermostaat omhoog en laat ik de gasvlammen in de haard hun imitatievuur dansen. Met de lange fluwelen gordijnen dicht is mijn woonkamer een knusse, veilige cocon. Ik heb dit huisje langs het Noordhollandsch Kanaal een paar jaar geleden gekocht, verliefd op de grote withouten kruisramen, de lage muren en het diep doorlopende dak, de glanzende Zaans groene deur en de intieme indeling binnen. Toen ik er introk, leek het me heel romantisch om in de donkere dagen de rood-witte luiken ’s avonds te sluiten. Ik doe het ’s winters nog steeds af en toe, maar meestal is het me te veel gedoe. En te koud buiten.

In mijn slaapkamer hang ik mijn blazer weg en ruil mijn zakelijke grijze jurkje voor een yogabroek en wit t-shirt. Mijn wanordelijke bed is een stille getuige van de onrustige nacht hiervoor. Ik heb tot na enen de laatste hand aan mijn presentatie gelegd, mezelf gemoedelijk uitscheldend voor mijn perfectionisme. Toen ik het eindelijk kon loslaten maalde mijn hoofd nog zo dat ik nauwelijks in slaap kwam. Vanmor-

gen heb ik maar net de tijd genomen om me aan te kleden en mijn haar te doen; mijn bed heb ik gelaten voor wat het was.

Was dat echt pas vanmorgen? Het voelt een week geleden.

In de keuken staat nog een mooie shiraz open. Ik schenk een half glas in en pluk een reep Tony Chocolonely met karamel en zeezout uit de kast. Met de wijn, de chocola, en vooruit, een klein bakje cashews, zoek ik mijn hoekje van de bank op.

Vandaag is wel een dag om te zondigen.

Naast de tv ligt Nicholas Brody naar me te lonken. Nog een of twee afleveringen *Homeland*? *Penoza*? Of zal ik heel verantwoord *Het Parool* van de deurmat rapen? Heel even schiet door me heen dat ik wel even kan inloggen om te zien wat mijn

(vlucht)

vertrek met mijn inbox heeft gedaan, maar die gedachte duw ik snel weg. Morgenochtend is echt nog wel vroeg genoeg. Mehmüt kennende heeft hij al drie e-mails gestuurd: een primaire, ongcensureerd en daarmee het eerlijkst; een diplomatieke, met omzichtige excuses voor de eerste; en een puntsgewijze, met voorstellen voor het vervolg. Allemaal voer voor morgen.

En het weggooien van dat sms'je komt straks wel.

Nu eerst Brody – *verdomme!*

Bij het reiken naar de afstandsbediening heeft mijn elleboog het bakje nootjes geraakt. Het tuimelt van de rugleuning. Scherven en cashews spatten achter de bank alle kanten op. Tegelijk vloekend en lachend om mezelf haal ik stoffer en blik uit de keuken. Op mijn knieën veeg ik achter de bank de scherven en nootjes bijeen.

Mijn schouder wordt nat.

Rode vloeistof lekt langs de

(rug-leun-ing)

bank.

Vaag merk ik dat mijn ademhaling versnelt, oppervlakkig wordt.

Adem in, adem uit.

De vloeistof heeft lange, dieprode strepen getrokken in het indigo van de bank. Bovenaan glanst iets ronds. *Idioot*, bijt ik mezelf toe. *Wie zet er dan ook haar wijng-*

Een plof op de bank.

Een plof. Op de bank.

Een plof.

Ik merk dat ik tril. Wanneer is dat begonnen? Ik tril, en ik omklem een knuffel die er niet is.

De vrouw, niet het meisje.

Wat bonkte er op de bank?

Denk na.

Het schiet me te binnen op het moment dat ze miauwt.

‘Sammy!’ Mijn stem beeft, maar de ergste schrik zakt weg. Mijn huismonster heeft haar kans schoon gezien om haar vreemde voorliefde voor chocolade te botvieren. En met haar dikke lijf gaat het al jaren niet onopgemerkt voorbij als ze op de bank springt. Ik kijk om me heen, naar de ravage van scherven, noten en rode wijn, en giechel. Sammy steekt haar hoofd over de rugleuning om te kijken wat het vrouwtje aan het doen is. Haar olijke snoet laat mijn giechel uitschieten naar een onbedaarlijke lachbui.

Dan pas voel ik dat mijn kruis warm en nat is, en begin ik gierend te huilen.

De kamer ruikt naar wijn en zout. De rode wijn die ik over de bank heb gemorst; de witte wijn die ik er tegen beter weten in overheen heb gegoten; het zout dat ik daarna rijkelijk over de natte plekken heb gestrooid; het zout van het verse bakje cashews.

De verse wijn in het glas in mijn hand.

In mijn andere hand ligt mijn smartphone, het sms’je geopend, de wonderlijk primitieve bitmap van de bijl net niet helemaal in beeld.

De knoop in mijn maag bij de aanblik is minder heftig dan vanmiddag, maar nog wel aanwezig. Ik druk op Menu en staar naar de optie Wissen. Dan schud ik mijn hoofd en druk op Terug.

Misschien wil jij wel aandacht...

Misschien was het bedoeld als grap, misschien niet. Misschien wilde de afzender me uit balans brengen, bang maken. Misschien is het een boodschap, of gewoon een doelloze mindfuck. Wat het ook is, het is in elk geval niet acceptabel.

Hij komt er verdomme niet mee weg.

Ga ik er zelf achteraan? Mijn instinct schreeuwt dat ik erin moet duiken, de afzender moet opsporen en ter verantwoording roepen. Maar ik weet niet eens waar ik zou moeten beginnen. Wie sms't er überhaupt nog? En dan nog zo'n bitmap uit het jaar nul – dat zal wel net zulke oude technologie zijn als sms'en zelf. Ik wil er wel in duiken, maar heb geen enkel aanknopingspunt. Om over tijd nog maar niet te spreken.

Ik reik naar mijn iPad en open Google. Dan, terwijl de verstandige, omzichtige Zorah in mijn achterhoofd zich hoofdschuddend afvraagt of ik wel weet wat ik doe, tik ik 'privédetective Amsterdam' in en druk op Enter.

'Mevrouw Thijssen?'

Hij is reusachtig, een beer van een vent, dicht bij de twee meter en stevig, niet dik, met de gespierde omvang en de dikke nek van een zwaargewichtbokser. Zijn neus is echter nog intact, en het slordige litteken langs zijn kaaklijn heeft hij vast niet in de ring opgelopen. Zijn ogen staan helder en alert onder de zware wenkbrauwen, en er lopen diepe, melancholieke lijnen van zijn neusvleugels naar zijn mondhoeken. Hij staat ineengedoken in zijn diepblauwe zeemansjekker, hoofd tussen de schouders getrokken, handen diep in de zakken. En ondanks zijn intimiderende postuur, ondanks de vreemde, dreigende dag, is mijn eerste reflex om hem de kou uit te halen.

Ik laat de deur echter op de ketting en geef hem een vragend: 'Ja?'

'Roelant Onderwater. Van wps? Suzan zei dat ik direct kon komen. Is dit voor jullie een geschikt tijdstip voor een intake?'

Ik werp een snelle blik op de klok boven de tv. Er zijn nog geen drie uur verstreken sinds ik Watchmen Private Surveillance heb gebeld. Het was de vrouw aan de telefoon – die zich had voorgesteld als Suzan – dus inderdaad gelukt om deze avond nog iemand te sturen. Ik glimlach inwendig om zijn 'jullie'. Aan de telefoon heb ik in meervoud over mezelf gesproken, een oude gewoonte om niet direct prijs te geven dat ik een vrouw alleen ben.

Suzan van wps is over de brug gekomen.